

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010402
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5620010402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. mája 2021 odvolanie obžalovaného Y. U. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/87/2020 zo dňa 16. decembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/87/2020 zo dňa 16.12.2020 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine obžalovaného Y. U., nar. X.X.XXXX v G. U., trvale bytom G. L. XXX, okres G. U., t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Žilina,

o d s u d z u j e

Podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného Y. U. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Y. U. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/87/2020 z 16.12.2020 bol obžalovaný Y. U. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní zhlásil odvolanie obžalovaný Y. U. a to proti všetkým výrokom rozsudku. Zhlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 12.2.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 16.2.2021 nasledovnými dôvodmi:

Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku, malo podstatné vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Napadnutý rozsudok je založený na nesprávnych skutkových zisteniach, pretože súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy.

Trest, ktorý bol obžalovanému uložený, je neprimeraný.

V časti, týkajúcej sa mal. A.G. súd konal napriek tomu, že trestné stíhanie bolo neprípustné a bolo povinnosťou súdu konanie zastaviť.

K podstatným vadám, ktoré predchádzali vyhláseniu napadnutého rozsudku, uvádza porušenie práva na obhajobu pri výsluchu poškodenej.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 7. 10. 2020 vykonal dôkaz výsluchom poškodenej. Pri výsluchu nemohol byť prítomný obžalovaný, čo súd odôvodnil s poukazom na § 262a Tr. por.

Ustanovenie § 262a Tr. por. upravuje postup súdu pri výsluchu svedka, ktorý je obzvlášť zraniteľnou osobou. Hovorí, že v takýchto prípadoch treba zabrániť vizuálnemu kontaktu medzi svedkom a obžalovaným, najmä využitím technických zariadení. Na záver toto ustanovenie uvádza, že § 262 (upravujúci postup súdu pri výsluchu utajeného svedka) týmto dotknutý nie je. Ten umožňuje vylúčiť prítomnosť obvineného pri výsluchu takéhoto svedka.

Keďže poškodená bola v tomto prípade obzvlášť zraniteľným svedkom, nie však utajovaným svedkom, nebolo možné aplikovať § 262, ale súd bol povinný postupovať v súlade s § 262a. Treba zabrániť vizuálnemu kontaktu, nie však úplne vylúčiť prítomnosť obžalovaného pri výsluchu. V prejednávanej veci súd takto nepostupoval a obžalovaného z výsluchu úplne vylúčil.

Súd vypočul poškodenú spôsobom, ktorý nie je v súlade s § 262a. Po výsluchu poškodenej síce obžalovaného oboznámil s obsahom výpovede a dal mu možnosť položiť poškodenej prostredníctvom súdu otázky. Tento postup ale výrazne znižuje možnosť obžalovaného reagovať na obsah výpovede, pretože nie je bezprostredne pri nej, nepostačuje, aké slová poškodená použila, či pri odpovediach váhala alebo nie a podobne. Toto by mohol zabezpečiť výsluch pomocou technických zariadení, ako uvádza § 262a Tr. por. A hoci dostupnosť takýchto zariadení v dnešnej dobe nie je žiaden problém, súd takto pri výsluchu poškodenej nepostupoval.

Voči tomu možno argumentovať, že odkaz na použitie technických zariadení v § 262a Tr. por. je iba demonštratívny. Ale akákoľvek alternatíva k tomuto príkladu by mala byť s týmto príkladom porovnateľná a smerovať k rovnakému účelu - zamedziť vizuálnemu kontaktu. Nie zamedziť obžalovanému plnohodnotne vykonávať svoje právo na obhajobu, nenechať mu možnosť bezprostredne počuť, čo zraniteľný svedok vypovedá. Obžalovanému bola namiesto toho výpoveď poškodenej „prerozprávaná“, čo výrazne ochudobnilo to, čo mohol vnímať, ak by bol iba vylúčený vizuálny kontakt. A najmä nebol by odkázaný na to, ako výpoveď zraniteľného svedka „prefiltroval“ súd, s čím považoval za dôležité obžalovaného oboznámiť a ako to podal čo do obsahu aj formy.

Tento nesprávny procesný postup sa týka výsluchu poškodenej, na ktorej výpovedi je založený celý odsudzujúci rozsudok. Preto toto pochybenie mohlo mať vplyv na správnosť rozhodnutia súdu o vine obžalovaného.

K vadám konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu, uvádza aj nevykonanie dôkazov navrhovaných obžalovaným.

K odmietnutiu výsluchu svedka F. V. okresný súd v podstate uviedol, že skutočnosti, ku ktorým mal byť tento svedok vypočutý, boli spoľahlivo zistené z iných dôkazov a menovaný nebol svedkom skutočností, ktoré sa kladú obžalovanému za vinu, pretože veci, v ktorých konal ako vyšetrovateľ, sa týkali iných skutočností.

V tejto súvislosti uvádza, že žiaden zo svedkov, ktorí boli vypočutí (okrem poškodenej a A.G.) nebol priamym svedkom konania, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť. Každý z nich vypovedal iba o súvisiacich okolnostiach alebo o tom, čo o údajnom konaní obžalovaného vedel z druhej ruky. To však platí aj pre F. V.. V období, v ktorom sa obžalovaný voči poškodenej a A.G. mal dopúšťať protiprávneho konania, prichádzal do styku s poškodenou a teda jeho výpoveď mohla prispieť k objasneniu toho, ako poškodená pôsobila navonok, či mala nejaké zranenia a tiež, aký je jeho vzťah k obžalovanému, resp. k jeho bratovi. Bola to práve poškodená, ktorá vysvetľovala svoju pasivitu pri podaní trestného oznámenia tým, že nemohla podať trestné oznámenie, keď mal F. V. službu, pretože je známy obžalovaného. Jeho výpoveď by tak mala vplyv aj na hodnotenie hodnovernosti výpovede poškodenej.

Súd odmietol vykonať výsluch aj svedka U. E. s poukazom na jeho nedostupnosť a to, že vo väzobnej veci bolo potrebné konať rýchlo. Potreba urýchleného konania vo väzobných veciach nemôže ísť na vrub obžalovaného, hlavne ak ide o svedka, ktorý mal svedčiť o skutočnostiach v prospech obžalovaného. Je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní, teda aj súdu, vykonať všetky dôkazy svedčiace o

vine, ale aj o nevine obžalovaného. Orgány činné v trestnom konaní disponujú prostriedkami potrebnými na to, aby všetky potrebné dôkazy vykonal. Nemôžu rezignovať na svoju povinnosť zistiť skutkový stav veci bez dôvodných pochybností.

U. E. bol susedom obžalovaného a poškodenej v bytovke v G. L.. Teda osoba, ktorá mohla vypovedať k hádkam, nevhodnému správaniu medzi obžalovaným a poškodenou, či počul hádky alebo či videl na poškodenej alebo A.G. nejaké zranenia.

Svedkovia - rodičia poškodenej, na ktorých výpovede súd prihladol, pritom tvrdili, že susedia z bytovky na O. a susedia v G. L. si sťažovali na hluk a hádky. Výpoveď U. E. by teda neslúžila iba na zistenie vyššie popísaných skutočností, ale aj na posúdenie hodnovernosti výpovede rodičov poškodenej.

Tým, že uvedené dôkazy súd odmietol vykonať, porušil právo obžalovaného na obhajobu a zaťažil konanie vadou, ktorá odôvodňuje zrušenie napadnutého rozsudku.

Ohľadne nesprávneho hodnotenia dôkazov poukazuje na znalecký posudok znalkyne PhDr. Piačkovej. Súd podľa odôvodnenia rozsudku vykonal znalecký posudok ako listinný dôkaz a tiež ho ako každý iný listinný dôkaz aj hodnotil. Tiež uviedol, že záver znalkyne o tom, že maloletý nejaví známky týraného dieťaťa, nie je relevantný, pretože posudok bol vyhotovený k 11.9.2019 a po tomto maloletý prežil ďalšie traumatizujúce zážitky, najmä útok zo dňa 22.2.2020.

Znalecký posudok podaný v inom konaní síce súd mohol vykonať ako znalecký dôkaz, ale hodnotenie musí zodpovedať hodnoteniu každého iného znaleckého posudku. Teda závery, ku ktorým dospel znalec v inom konaní, sú svojou váhou porovnateľné s váhou záverov znalcov, ktorí posudok podali v tomto trestnom konaní. A znalkyňa došla k záveru, že žiadne známky týraného dieťaťa maloletý nevykazuje. Argument súdu, že maloletý medzitým zažil ďalšie traumatizujúce udalosti, neobstojí. Súd hovorí o ďalších udalostiach v množnom čísle, ale podľa obžaloby išlo iba o jednu zo dňa 22.2.2020. Znalec PhDr. Šlepecký síce uviedol, že závery svojho posudku konzultoval s PhDr. Piačkovou, ale do obsahu jeho znaleckého posudku sa to nepremietlo.

Hoci nebolo bez dôvodných pochybností preukázané konanie, ktoré by bolo týraním maloletého A.G., bol obžalovaný uznaný vinným z trestného činu aj voči maloletému A.G.

Ďalej poukazuje na hodnotenie výpovede poškodenej a maloletého A.G. Nemožno opomenúť rozpory v tvrdeniach poškodenej. Poškodená pri výsluchu pred vyšetrovateľom popísala konanie obžalovaného odlišne ako iba deň pred tým v trestnom oznámení. A tiež inak, ako o týchto skutočnostiach (o útoku z augusta 2019) vypovedala v iných konaniach. Súd sa s týmito rozpormi v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal. Šlo pritom vo viacerých prípadoch aj o rozpory v tom, kedy malo k jednotlivým útokom dôjsť. Preto nie je zrejmé, aké boli úvahy súdu pri určení, kedy k jednotlivým útokom skutočne došlo (okrem „hodenia do snehu“, kde súd tieto svoje úvahy vysvetlil).

Obžalovaný všetky rozpory podrobne popísal vo svojom písomnom podaní zo dňa 25.8.2020. Opakovať všetky tieto rozpory v tomto odôvodnení by bolo nehospodárne, preto obžalovaný na tomto mieste v plnom rozsahu odkazuje na svoje vyššie označené podanie.

Dáva do pozornosti aj rozpory s inými dôkazmi (F., neskoré trestné oznámenie, absencia zranení). Poškodená nevypovedala pravdu ani ohľadne jej neskoršieho vzťahu. Na priamu otázku poprela, že by po obžalovanom mala ďalší vzťah s logickým odôvodnením, že po tom, čo prežila, sa na to necíti. Ale iné dôkazy svedčia o tom, že vzťah mala. Vypovedal o tom svedok V., svedok P. U., ale najdôležitejšie je svedectvo E. F.. Ten síce vzťah poprel, ale na druhej strane uviedol, že u poškodenej opakovane prespával, keď varila obed, staral sa o R., vedel podrobne popísať rozmiestnenie nábytku u nej v byte. A k tomuto malo dôjsť len tak, keď sa boli ako kamaráti spolu bicyklovať po tom, ako sa 20 rokov nevideli? To, čo svedok uviedol, bol popis partnerského spoluzitia, nie náhodného stretnutia. Súdu však napriek všetkému stačilo jednoduché tvrdenie svedka, že nebol partnerom poškodenej.

Súd sa v rozsudku venoval tomu, prečo poškodená nepodala trestné oznámenie na obžalovaného skôr, uspokojil sa s jej tvrdením, že sa obžalovaného bála. Toto vysvetlenie je podľa obžalovaného nepostačujúce a poškodená ho pri výpovedi na hlavnom pojednávaní rozviedla o to, že nemohla trestné oznámenie podať, keď by ho mohol prijať vyšetrovateľ F. V., údajný kamarát obžalovaného. Považuje za chybu, že súd vyhodnotil toto vysvetlenie poškodenej ako dostatočné bez toho, aby svedka F. V. v tejto veci vypočul.

Súd sa v rozsudku nevysporiadal s dôležitým momentom, na ktorý obžalovaný opakovane poukazoval, a to, že u poškodenej ani u A.G. nikto nikdy žiadne zranenia nezaznamenal. Ani kolegovia v práci, učiteľia v škole, detský lekár, všeobecný lekár, gynekológ, rodičia... Nikto. Pritom znalec PhDr. Franek podal posudok, v ktorom tvrdil, že obžalovaný ľahko stráca kontrolu nad svojim správaním a potom je nekontrolovateľne agresívny. Ak by sa správal tak, ako tvrdí poškodená, musela by mať ona alebo A.G. opakovane zranenia, ktoré sa dali jednoducho zdokumentovať. Ani z údajného útoku na A.G. z februára 2020, kedy mal mať modriny na krku, neexistuje žiaden dôkaz o zraneniach.

V súvislosti s hodnotením výpovedí dôkazov, poukazuje na hodnotenie výpovede svedkov v prospech obžalovaného. Súd nesprávne vyhodnotil ako nesprávne výpovede svedkov, ktorí vypovedali v prospech obžalovaného. Osobitne výpoveď jeho súrodencov P. a O.. Súd poukázal na ich negatívny vzťah k poškodenej, v prípade P. U. aj jeho pokus kontaktovať ju, čo podľa súdu sponchybňuje ich svedectvá, ktorým sa tak nedá veriť.

Pritom výpovede svedkov, ktorí vypovedali v neprospech obžalovaného, najmä rodičov poškodenej, súd vyhodnotil ako hodnoverné. Napriek tomu, že rovnaké kritérium, aké použil pri P. a O. U., by skôr odôvodňovalo opačný postup.

Rodičia poškodenej, aj jej bývalý priateľ vypovedali, že obžalovaného nemajú radi. Ich negatívny vzťah k nemu súdu nebránil považovať ich za hodnoverných svedkov, pričom negatívny vzťah súrodencov obžalovaného k poškodenej už tomu nebránil.

Obžalovaný už len na okraj dodáva, že údajný pokus P. U. kontaktovať poškodenú nebol nijako preukázaný.

Obžalovaný považuje uložený trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov za neprimerane prísny. Síce je uložený v rámci trestnej sadzby, ale účel trestu by splnil aj trest kratšieho trvania. Aj trest na dolnej hranici trestnej sadzby, teda 20 rokov odňatia slobody, by bol dostatočný na to, aby chránil spoločnosť pred ďalším páchaním trestnej činnosti. Obžalovaný má takmer 40 rokov, teda v prípade vykonania 20 ročného trestu by mal takmer 60 rokov. To je dostatočný čas na to, aby trest splnil individuálnu aj generálnu prevenciu. Takáto výmera trestu je dostatočná aj na nápravu páchatel'a. Z hľadiska nápravy páchatel'a nie je rozhodujúce, či je trest 23 rokov alebo 20 rokov. Ak by sa náprava páchatel'a nedosiahla za 20 rokov, dodatočné tri roky už náprave nepomôžu. Preto z pohľadu nápravy páchatel'a je 20 rokov rovnako účelných ako 23 rokov.

Namietka, že trestné stíhanie bolo v časti neprípustné.

Rozhodnutie Okresného úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 17.2.2020, číslo OU-LM-OVVS-2020/002090 preukazuje, že trestné stíhanie obžalovaného bolo vedené v rozpore s § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Voči obžalovanému sa v minulosti viedlo konanie pre podozrenie zo spáchania priestupku, ktorého sa mal dopustiť tým, že mal maloletého R. T. opakovane biť pästami po hlave a chrbte. Konanie bolo zastavené, pretože spáchanie skutku nebolo obžalovanému preukázané.

To, že išlo o priestupkové konanie, je v tomto prípade neopodstatnené. Rozhodujúce je, že voči obžalovanému sa už v minulosti viedlo konanie, ktoré sa v zmysle Dohovoru považuje za konanie trestné. A konanie sa viedlo pre skutok, ktorý sa prekrýva so skutkom, pre ktorý sa vedie toto trestné konanie. Preto neskoršie trestné konanie zasahuje do práva obžalovaného nebyť súdený dvakrát, ktoré mu vyplýva z vyššie označeného ustanovenia Dohovoru.

„Zásadu „ne bis in idem“, t.j. právo nebyť súdený alebo potrestaný dva krát, možno v zmysle čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru vzťahovať tak na činy patriace podľa slovenského právneho poriadku medzi trestné činy, ako aj na činy patriace medzi priestupky, a to vo všetkých kombináciách, ktoré medzi nimi prichádzajú do úvahy, a to 1. Trestný čin - trestný čin, 2. Trestný čin - priestupok, 3. Priestupok - priestupok, 4. Priestupok - trestný čin.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Tdo/3/2011 zo dňa 10.5.2011).

Túto námietku obžalovaný opakovane vznášal v priebehu konania na súde prvého stupňa. Naposledy v záverečnej reči. Napriek tomu sa súd prvého stupňa s touto námietkou v napadnutom rozsudku vôbec nevyšporiadal, ani ju nespomenul. Toto je možné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. A hoci sa súd nemusí vysporiadať s každou drobnou námietkou obžalovaného, musí sa vyjadriť ku všetkým podstatným námietkam. Pritom námietka o neprípustnosti trestného stíhania, doložená listinnými dôkazmi, nemôže ostať nepovšimnutá. Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil, eventuálne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor vyjadril písomným podaním zo dňa 17.2.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18.2.2021:

Súdom prvého stupňa bolo vo veci vykonané rozsiahle dokazovanie a na základe vykonaných dôkazov bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

V žiadnom prípade nemožno súhlasiť s tvrdením uvedeným v odvolaní, že boli porušené práva obžalovaného na obhajobu pri výsluchu poškodenej, pretože súd postupoval v súlade s ustanovením § 262a a § 134 ods. 4 Tr. por., keď poškodenú vypočul ako obzvlášť zraniteľnú osobu bez prítomnosti

obžalovaného, pričom po oboznámení sa s výsluchom poškodenej obžalovaný mohol poškodenej bez jej prítomnosti klásť otázky, na ktoré ona potom opätovne odpovedala.

Výsluch svedkov F. V. a U. E. súd odmietol vykonať, pretože mal dostatok dôkazov na rozhodnutie o vine obžalovaného. Znalecký posudok PhDr. Piačkovej bol vykonaný v inom konaní, a preto tento bol len listinným dôkazom, s ktorým súd oboznámil na hlavnom pojednávaní. Nie je pravdou, že by sa súd nevysporiadal s výpoveďou poškodenej, resp. s jej rozpormi. V odvolaní obžalovaný hodnotí jednotlivé výpovede, čo mu podľa názoru prokurátora neprislúcha, ale hodnotenie dôkazu prislúcha súdu.

Ak obžalovaný a jeho obhajca považujú uložený trest za neprimeraný, s uvedeným nemožno súhlasiť, pretože (ako na to poukázal prokurátor v podanom odvolaní) obžalovanému hrozil trest odňatia slobody na doživotie a len na základe znaleckého posudku PhDr. Franeka súd obžalovanému uložil trest nižší ako 25 rokov. Ako vyplýva zo znaleckého posudku, náprava obžalovaného je iluzórna.

K názoru obžalovaného o neprípustnosti trestného stíhania prokurátor uvádza, že s takýmto názorom obžalovaného nemožno súhlasiť, pretože proti Y. U. sa nevedlo trestné stíhanie pre opakované bitie päšťami po hlave a chrbte mal. A.G., bol vo veci len podozrivý a keďže mu nebolo vznesené obvinenie, nemožno rozhodnutie vyšetrovateľa o postúpení veci považovať za meritórne rozhodnutie, a preto nemôže byť použitá zásada „ne bis in idem“.

Odvolanie obžalovaného prokurátor nepovažuje za dôvodné a navrhuje ho zamietnuť.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj prokurátor písomným podaním zo dňa 17.12.2020, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18.12.2020. Prokurátor odvolanie podal len proti výroku o treste, a to v neprospech obžalovaného. Podané odvolanie prokurátor následne zdôvodnil písomným podaním zo dňa 27.1.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 28.1.2021:

S uloženým trestom odňatia slobody obžalovanému vo výmere 22 rokov nemožno súhlasiť. Obžalovaný má v odpise z registra trestov za obdobie od roku 2002 do roku 2013 šesť záznamov, najmä za násilnú trestnú činnosť namierenú proti osobnej slobode, proti zdraviu a iným právam a slobodám, súčasne v zmysle § 47 ods. 2 Tr. zák. obžalovanému hrozilo uloženie trestu odňatia slobody podľa tzv. zásady trikrát a dosť. Aj keď obžalovanému hrozilo uloženie trestu na doživotie, s poukazom na závery znaleckého posudku znalca PhDr. Franeka mu mohol byť uložený trest odňatia slobody od 20 do 25 rokov, preto má za to, že obžalovanému mal byť uložený trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby, a to vo výmere 25 rokov. Poukazuje pritom na závery znaleckého posudku znalca PhDr. Franeka, ktorý uviedol, že obžalovaný je osobou, ktorá má výbušnú poruchu, má sklony a situačné dispozície na krátkodobé expozície obvykle zlostného a agresívneho charakteru. Jeho explozívne výbušná povaha osobnosti je trvalá a liečbou neovplyvniteľná, jeho pobyt na slobode je nebezpečný, prevažne pre jeho partnerské vzťahy a partnerky. Zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. sa dopustil voči svojej partnerke obdobne ako v minulosti, za čo bol tiež odsúdený. Znalec nápravu obžalovaného vidí ako iluzórnu a jeho povahu nie je možné napraviť. Vzhľadom na indikované hraničné štatistické indexy jeho osobnostných symptomatických (kriminogénnych) a spoločenských faktorov znalec uviedol, že uloženie výnimočného trestu je u neho nie celkom indikované.

Z vyššie uvedeného dôvodu navrhuje, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia obžalovaný Y. U. a prokurátor podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovaným Y. U. a prokurátorom boli podané oprávnenými osobami, v zákonom stanovenej lehote, pričom odvolanie podané obžalovaným Y. U. krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné a ako dôvodné vyhodnotil odvolanie prokurátora proti výroku o treste.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdnej trestnej činnosti (zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom

na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Y. U. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Y. U. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Y. U. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu. Pri existencii vysoko erudovaného, podrobne zdôvodneného a v súlade so zákonom vydaného rozhodnutia krajský súd považuje za nadbytočné vo svojom rozhodnutí opakovať argumentáciu obsiahnutú v rozsudku súdu prvého stupňa.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Y. U. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Y. U. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, vady konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia, nevykonanie ním navrhovaných dôkazov a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Y. U., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Y. U. počas celého trestného konania popiera spáchanie žalovaného skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Y. U. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Y. U. spáchal žalovaný skutok v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Podstatnými dôkazmi, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovaného skutku, sú práve výpovede svedkyne poškodenej Mgr. C. M. a svedka poškodeného mal. A.G., ktorí vo svojich výpovediach podrobne popísali správanie obžalovaného voči ich osobám v období uvedenom v obžalobe.

Krajský súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného ohľadne nezákonného výsluchu svedkyne poškodenej Mgr. C. M. na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho má byť jej výpoveď (ako podstatný dôkaz) nezákonným dôkazom. Krajský súd zastáva názor, že svedkyňa poškodená Mgr. C. M. bola na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa vypočutá spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 262a Tr. por., pričom v závere tohto ustanovenia sa uvádza, že ustanovenie § 262 Tr. por. tým nie je dotknuté. Spôsob, akým bola svedkyňa poškodená vypočutá na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, nepredstavuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu podstatným spôsobom, ako sa domnieva obžalovaný. Obžalovaný má v tomto trestnom konaní obhajcu, za prítomnosti ktorého bola svedkyňa poškodená na hlavnom pojednávaní vypočutá. Svedkyňa bola vypočutá kontradiktórne, keď obhajca obžalovaného mal možnosť klásť jej otázky. Súčasne obžalovaný bol samosudkyňou oboznámený s výpoveďou svedkyne na hlavnom pojednávaní, pričom prítomný obhajca nenamietal, že by obžalovaný v tomto smere nebol riadne, či dostatočne oboznámený s obsahom výpovede svedkyne poškodenej. Obžalovaný mal tiež možnosť prostredníctvom sudkyne klásť svedkyňi poškodenej otázky. Obžalovaný mal možnosť k výpovedi svedkyne poškodenej na záver po jej výsluchu sa vyjadriť. Krajský súd na okraj poznamenáva, že obžalovaný, pokiaľ mal záujem oboznámiť sa so spôsobom, akým svedkyňa poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní, mohol požiadať súd o zvukovú nahrávku z hlavného pojednávania a po oboznámení sa s nahrávkou sa v prípade potreby mohol vyjadriť aj k spôsobu, akým svedkyňa poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný však takúto možnosť nevyužil.

Krajský súd nemá pochybnosti o hodnovernosti výpovede svedkyne poškodenej Mgr. C. M., ktorou obžalovaného usvedčovala zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Hodnovernosť výpovede svedkyne poškodenej žiadnym vážnejším spôsobom neznižujú rozpory v jej výpovediach, na ktoré poukazuje a aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa poukazoval obžalovaný Y. U.. Oboznámením sa s rozpormi vo výpovediach svedkyne poškodenej krajský súd dospel k záveru, že sa nejednalo o podstatné rozpory, ktoré by vážnym spôsobom spochybňovali pravdivosť tvrdení svedkyne poškodenej. Aj napriek zisteným rozporom v jej výpovediach krajský súd konštatuje, že svedkyňa poškodená k podstatnému priebehu a okolnostiam tých najvážnejších útokov na jej osobu, ako aj osobu mal. poškodeného, ako

aj správaniu sa k ich osobám v žalovanom období vypovedala v podstatných bodoch totožne. Od svedkyne poškodenej nemožno spravodlivo požadovať, aby si s odstupom času opakovane do detailov pamätala priebeh a okolnosti všetkých útokov obžalovaného voči jej osobe a osobe jej syna, vrátane presného uvedenia časového údaju, kedy malo k týmto dôjsť, osobitne za situácie, keď sa svedkyňa vyjadrovala nie k jednej udalosti, ale k viacerým udalostiam zo spoločného života s poškodným, a to za dlhšie časové obdobie. Svedkyňa si o útokoch obžalovaného voči jej osobe a osobe jej maloletého syna nevedla žiadne podrobné záznamy, z ktorých by mohla čerpať pri jej jednotlivých výpovediach. Nielen správanie obžalovaného, ale aj vedené trestné konanie nepochybne na svedkyňu poškodenú vplývalo stresujúco, čo tiež mohlo ovplyvniť rozpomätávanie si a opis jednotlivých útokov obžalovaného počas žalovaného obdobia. Ak by svedkyňa do najmenších detailov aj s odstupom času opakovane vypovedala totožne k viacerým útokom obžalovaného na jej osobu, ako aj osobu jej maloletého syna a k jeho správaniu, a to za dlhšie časové obdobie, ktoré bolo predmetom tohto trestného konania, mohlo by to práve naopak vzbudzovať dojem vopred naučených a vopred pripravených výpovedí svedkyne. Oboznámiac sa s jednotlivými výpoveďami svedkyne poškodenej tieto na krajský súd pôsobili ako výpovede učinené poškodnou spontánne, na základe jej spomienok s určitým časovým odstupom po ukončení spolužitia s obžalovaným, ako výpovede logické, vnútorne konzistentné. Je nespochybniteľné, že všetky ňou popisované útoky na jej osobu, ako aj osobu jej syna sa diali v žalovanom období jej spolužitia s obžalovaným (obžalovaný sa mal voči poškodenej a jej maloletému synovi zle správať v podstate od začiatku ich spolužitia, a to až do obmedzenia jeho osobnej slobody v súvislosti s týmto vedeným trestným konaním). V rámci dokazovania nebol zistený a spoľahlivo preukázaný žiaden logický dôvod, pre ktorý by poškodná mala nepravdivo obžalovaného obviňovať z takejto závažnej trestnej činnosti. Je logicky prijateľné vysvetlenie svedkyne poškodenej, že podanie trestného oznámenia na obžalovaného odďaľovala zo strachu pred obžalovaným (ktorý bol oprávnený vzhľadom na v tomto konaní preukázané správanie sa obžalovaného voči nej a jej maloletému synovi), avšak najmä snaha o ochranu syna poškodenú primäla, aby dlhodobo neprijateľné správanie obžalovaného riešila podaním trestného oznámenia na jeho osobu, čo podporne preukazuje aj SMS komunikácia medzi poškodnou a matkou obžalovaného, založená do spisu v rámci konania pred súdom.

Výpoveď svedkyne poškodenej Mgr. C. M. nie je jediným, osamoteným dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

Obžalovaného zo žalovaného skutku ďalej usvedčuje svojou výpoveďou predovšetkým svedok poškodený mal. A.G., voči ktorému tiež smerovali niektoré útoky obžalovaného a ktorý v žalovanom období žil s obžalovaným a s poškodnou v spoločnej domácnosti a ktorý aj vnímal zlé správanie obžalovaného voči jeho matke. Výpoveď svedka maloletého A.G. pritom v podstatných bodoch korešponduje aj s výpoveďou jeho matky svedkyne poškodenej Mgr. C. M.. Vo vzťahu k jeho matke poškodenej Mgr. C. M. maloletý v rámci výpovede konkrétne uvádzal časté hádky medzi obžalovaným a jeho matkou, pričom obžalovaný matku aj bil (maloletý popísal tiež konkrétny incident v kúpeľni bytu), maloletý na matke videl aj zranenie v súvislosti s incidentom v kúpeľni, a to krv pod ústami. Podľa výpovede maloletého sa obžalovaný hnusne správal aj k nemu, kričal na neho, zbil ho, poväčšine sa takto k nemu správal, keď prišiel od otca, obžalovaný im s mamou zakazoval chodiť ku starým rodičom (v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplývalo, že obžalovaný nemal rád, keď maloletý chodil k jeho biologickému otcovi C. T. a ku starým rodičom, nakoľko prostredníctvom maloletého tieto osoby získavali určité poznatky o násilnom správaní sa obžalovaného voči maloletému a jeho matke). Maloletý v rámci výpovede popísal aj viaceré konkrétne útoky obžalovaného na jeho osobu. Aj výpoveď tohto svedka možno hodnotiť ako spontánnu, logickú, vnútorne konzistentnú. Ani v prípade tohto svedka nebol v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa zistený a preukázaný žiaden logický dôvod, ktorý by mal byť motívom nepravdivej výpovede maloletého A.G. voči obžalovanému.

Ďalšími dôkazmi, ktoré podporujú pravdivosť tvrdení svedkyne poškodenej Mgr. C. M. a svedka poškodného maloletého A.G. o žalovanom protiprávnom konaní obžalovaného voči ich osobám a ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, sú výpovede svedkov C. T., L. M., U. M., R. Z., Mgr. V. Y., Mgr. Z. Y., ktorí boli buď ich blízkymi príbuznými alebo prichádzali do kontaktu s poškodnou Mgr. C. M. a s maloletým poškodným A.G. Menovaní svedkovia v rámci svojich výpovedí popisovali či už zmeny v správaní poškodných a od nich získané poznatky, ktoré svedčia o násilnom správaní sa obžalovaného voči ich osobám. V súvislosti s usvedčujúcimi dôkazmi krajský súd tiež poukazuje na závery znaleckého posudku PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD. znalca z odboru

klinická psychológia dospelých, klinická psychológia detí, vypracovaného na poškodenú Mgr. C. M. a maloletého poškodeného A.G., ako aj na závery znaleckého posudku vypracovaného na obžalovaného PhDr. Andrejom Franekom, znalcom z odboru psychológie a z listinných dôkazov na SMS komunikáciu medzi poškodenou Mgr. C. M. a matkou obžalovaného založenú do spisu v konaní pred súdom prvého stupňa.

Všetky tieto zabezpečené a na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Y. U. spáchal žalovaný skutok.

S prihliadnutím na tieto usvedčujúce dôkazy aj pre krajský súd vyznievajú nevhodnoverne a účelovo výpovede svedkov F. U., P. U. a O. U., ako na to správne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa. Menovaní svedkovia mali motív vypovedať účelovo v prospech obžalovaného Y. U., a to z dôvodu ich blízkeho príbuzenského vzťahu s obžalovaným.

Len samo vyjadrenie svedkov rodičov poškodenej L. M. a U. M. a jej bývalého partnera C. T., že obžalovaného nemali radi, nerobí z ich výpovedí výpovede nevhodnoverné. Vzhľadom na správanie sa obžalovaného, v dôsledku ktorého došlo k zhoršeniu vzťahov medzi poškodenou a jej rodičmi, súčasne k obmedzenému kontaktu rodičov poškodenej s ich vnukom mal. A.G. a tiež k mnohým konfliktným situáciám medzi C. T., Mgr. C. M. a obžalovaným v súvislosti so stretávaním sa C. T. so svojim maloletým synom A.G., logicky a prirodzene nemožno očakávať pozitívny vzťah L. M., U. M. a C. T. k obžalovanému. Pravdivosť tvrdení týchto svedkov nebola žiadnym vážnejším spôsobom spochybnená inými vykonanými dôkazmi a výpovede týchto svedkov sú v celkovom kontexte v dobrom logickom súlade s ďalšími dôkazmi, ktoré obžalovaného usvedčujú zo spáchania žalovanej trestnej činnosti a ktoré sú uvedené vyššie a podrobne rozobraté v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V kontexte vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazov viny obžalovaného žiadnym vážnejším spôsobom nespochybňuje ani skutočnosť, že tu absentujú preukázateľné dôkazy o zraneniach poškodenej, resp. jej maloletého syna. Nejednalo sa o zranenia takej povahy, ktoré by si nevyhnutne vyžiadali lekárske ošetrovanie. Je pochopiteľné, že poškodená zo strachu pred obžalovaným by ani nebola vyhľadala lekárske ošetrovanie. V prípade tvrdených zranení sa nejednalo o natoľko závažné viditeľné zranenia, na ktoré by nestranný pozorovateľ musel nevyhnutne upriamiť svoju pozornosť, bez vedomosti o násilnom správaní obžalovaného k poškodeným.

Z hľadiska predmetu tohto vedeného trestného konania (násilné správanie obžalovaného voči poškodenej a jej maloletému synovi) je irelevantným skúmanie, aký v skutočnosti bol vzťah medzi poškodenou a E. F. po ukončení vzťahu s obžalovaným.

Krajský súd si je vedomý záverov znaleckého posudku vypracovaného PhDr. Katou Piačkovou, znalkyňou z odboru psychológia dňa 12.9.2019 na maloletého A.G., ktorý je súčasťou vyšetrovacieho spisu a ktorý bol oboznámený na hlavnom pojednávaní. V rámci tohto znaleckého posudku znalkyňa dospela ohľadne maloletého A.G. k záveru, že maloletý A.G. nejaví známky týraného dieťaťa. Oboznámením sa s obsahom predmetného znaleckého posudku znalkyne PhDr. Katy Piačkovej, s obsahom znaleckého posudku znalca PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD. vrátane jeho doplnku, ktorý na maloletého A.G. vypracoval znalecký posudok v tomto trestnom konaní, s výpoveďou znalca PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD. na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, prihliadnuc na všetky ostatné dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, ani napriek oboznámenému znaleckému posudku znalkyne PhDr. Katy Piačkovej krajský súd v tomto trestnom konaní nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o správnosti záverov znalca PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD. ohľadne maloletého A.G., ani o vine obžalovaného tak, ako bola táto konštatovaná v napadnutom rozsudku. Vo vzťahu k znaleckému posudku znalkyne PhDr. Katy Piačkovej je potrebné si uvedomiť, že tento bol vypracovaný v inom trestnom konaní (ktoré bolo vedené pred týmto trestným konaním) a predovšetkým znalecký posudok bol vypracovaný za inej dôkaznej situácie, keď matka maloletého Mgr. C. M. ešte „kryla“ protiprávne konanie obžalovaného nielen voči jej osobe, ale aj voči maloletému, navyše keď maloletý bol pod vplyvom obžalovaného, ktorý v tom čase stále s nimi žil v spoločnej domácnosti, ako aj pod vplyvom matky, ktorá vtedy „zatajovala“ násilné správanie obžalovaného. Uvedené sa potom nepochybne prejavilo v tom, ako maloletý menil svoje vyjadrenia podľa toho, v koho spoločnosti sa vyjadroval. V tejto súvislosti

znalkyňa na str. 10 znaleckého posudku uviedla: „Hoci verbálne popieral (maloletý A.G., pozn. súdu), že by mu doma niečo niekto pred znaleckým vyšetrením povedal, hneď na prvú otázku znalca, aký je jeho vzťah s Y., bez rozmýšľania vyrapotal „Dobre, Y. ma nebije, je mi s ním dobre.“ Daná reakcia vyvoláva úvahu, že dieťa reaguje naučenými reakciami. Daný predpoklad potvrdzuje aj nereagovanie na jeho citácie z rozhovoru na ÚPSVaR, kedy dlho váhal, cenzuroval svoju odpoveď a až po dlhej latencii povedal, že si to vymyslel.“ Znalec PhDr. Miloš Šlepecký, PhD. v tomto trestnom konaní znalecký posudok vypracoval za úplne inej dôkaznej situácie, s ktorou sa oboznámil z obsahu spisového materiálu v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, keď poškodená Mgr. C. M. (matka maloletého A.G.) už vypovedala o skutočných pomeroch v ich rodine, o násilnom správaní obžalovaného voči jej osobe a osobe jej maloletého syna A.G. a maloletý A.G. sa vyjadroval už bez ovplyvňovania obžalovaným, ktorý z dôvodu väzby už nebýval s ním a matkou v spoločnej domácnosti. Za tohto stavu ani krajský súd nemá pochybnosti o správnosti záverov znaleckého posudku znalca PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD., osobitne vo vzťahu k maloletému poškodenému A.G., a to ani za existencie posudku znalkyne PhDr. Katy Piačkovej (vypracovaný na maloletého poškodeného A.G. v inom trestnom konaní). Podľa názoru krajského súdu znalec PhDr. Miloš Šlepecký závery svojho znaleckého posudku spoľahlivo, erudovane a presvedčivo pri výsluchu na hlavnom pojednávaní zdôvodnil, pričom mal vedomosť aj o znaleckom posudku znalkyne PhDr. Katy Piačkovej, s ktorou uvedené konzultoval.

Pozornosti krajského súdu neuniklo ani to, že znalkyňa PhDr. Kata Piačková v rámci svojho znaleckého posudku konštatovala, že pamäťové schopnosti maloletého A.G. sú defektné, prežitie udalosti si pamätá skôr popisným, fotografickým spôsobom. Znalec PhDr. Miloš Šlepecký, PhD. v záveroch svojho znaleckého posudku, resp. jeho doplnku uviedol, že schopnosti maloletého A.G. vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitie udalosti nie sú narušené. V tomto smere práve pre záver znalca PhDr. Miloša Šlepeckého nasvedčuje aj správa triednej učiteľky vypracovaná na maloletého A.G. dňa 17.4.2020, v ktorej sa konštatuje: „Žiak chodí do školy pravidelne. Žiak R. T. vykazuje veľmi dobré/výborné vyučovacie výsledky. Nedostatočný prospech nevykazuje zo žiadnych predmetov. V predmetoch slovenský jazyk, matematika, ale aj iných patrí R. medzi deti, ktoré rýchlo pochopia vysvetľované učivo, reaguje pohotovo a správne.“ Ohľadne prezentovaného záveru znalec k skúmaniu intelektových schopností maloletého A.G. upresnil, že ním použitý test je komplexný, má najpresnejší výsledok.

Po tom, ako súd prvého stupňa na základe správneho vyhodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré premietol do výroku o vine napadnutého rozsudku, následne okresný súd protiprávne konanie obžalovaného správane právne kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. Takúto právnu kvalifikáciu protiprávneho konania obžalovaného okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku súčasne podrobne zdôvodnil, s ktorou argumentáciou sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach v tomto smere odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj odmietnutie dôkazných návrhov obžalovaného špecifikovaných na str. 50 - 51 odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko skutočnosti dôležité pre rozhodnutie mal súd zistené už z iných, pred tým vykonaných dôkazov. V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov krajský súd tiež vo všeobecnosti poukazuje na nasledovné:

Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na výsluch svedka U. E., okresný súd realizoval potrebné kroky k zabezpečeniu účasti svedka na hlavnom pojednávaní. Účasť svedka sa však nepodarilo zabezpečiť ani základe jeho predvolania, ani predvedením policajným orgánom. Nakoľko vo veci boli vykonané

všetky potrebné dôkazy a obžalovaný bol stíhaný väzobne, nebolo na mieste ďalej predlžovať vedené trestné konanie v snahe zabezpečiť účasť svedka na hlavnom pojednávaní. Skutočnosti ohľadne spolužitia obžalovaného a poškodenej, ku ktorým mal byť svedok vypočutý (hádky medzi obžalovaným a poškodenou, zranenia poškodenej), boli v dostatočnom rozsahu preverené výpoveďami svedkov, ktorí boli na hlavnom pojednávaní vypočutí, pričom na základe týchto početných výpovedí svedkov bolo možné súdom vo veci spoľahlivo rozhodnúť o vine obžalovaného (výsluchy rodinných príslušníkov obžalovaného a poškodenej, bývalého partnera poškodenej, výsluchy osôb, s ktorými poškodená prichádzala do pravidelného kontaktu, ale aj početné listinné dôkazy a znalecké posudky). Okresný súd tiež správne odmietol výsluch svedka F. V., nakoľko sa týkal skutočnosti nepodstatnej pre rozhodnutie. Z hľadiska rozhodovania o vine obžalovaného bolo nepodstatným skúmať správanie poškodenej Mgr. C. M. v rámci vyšetrovania v inej trestnej veci pred vyšetrovateľom F. V.. Ako už bolo vyššie uvedené, jednalo sa o trestné konanie vedené pred týmto trestným konaním, v rámci ktorého ešte poškodená zakrývala skutočné násilné správanie obžalovaného voči maloletému A.G., ako aj voči nej. Rovnako tak nebolo dôvodným vypracovanie nového znaleckého posudku znalcom z odboru psychológie na poškodenú Mgr. C. M.. Na takéto postupy tu neboli splnené zákonné podmienky a neexistovali žiadne relevantné dôvody. V tomto trestnom konaní, a to ešte v prípravnom konaní bol na poškodenú Mgr. C. M. vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru psychológie PhDr. Milošom Šlepeckým, PhD. Ani krajský súd nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o správnosti záverov znalca PhDr. Miloša Šlepeckého, PhD. Znalec bol aj vypočutý na hlavnom pojednávaní, pričom procesné strany, vrátane obžalovaného a jeho obhajcu mali možnosť znalcovi klásť doplňujúce otázky, čo aj využili. Pre rozhodnutie v tejto trestnej veci nebolo dôvodným ani doplniť dokazovanie zabezpečením nahrávok na USB kľúči z iného konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 9P/6/2019. Predmetné nahrávky boli vyhotovené v čase, keď sa ešte poškodená snažila zakrývať násilné konanie obžalovaného voči maloletému a voči nej a tieto by neposkytovali reálny obraz o v tom čase reálne existujúcej situácii v rodine obžalovaného, poškodenej a maloletého A.G. V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov obžalovaného krajský súd uzatvára, že na hlavnom pojednávaní bolo dokazovanie vykonané v rozsahu, že bolo možné zistiť skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou obžalovaného Y. U. ohľadne porušenia zásady „ne bis in idem“ (nie dvakrát o tom istom) ohľadne časti protiprávneho konania obžalovaného vo vzťahu k maloletému A.G. (...v januári 2019 vo večerných hodinách sa Y. U. rozzúrnil, nadával a kričal na celý byt, pričom zobudil mal. A.G. a tohto bil päšťami po hlave a chrbte a keď ho C. M. začala brániť, prikryla ho svojim telom, udieral ju päšťami do hlavy a chrbta najmenej dvadsaťkrát, pričom asi po polhodine sa upokojil...) v nadväznosti na rozhodnutie Okresného úradu Liptovský Mikuláš, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 17.2.2020, č. OU-LM-OVVS-2020/002090 o zastavení konania o priestupku, nakoľko nie je naplnená požiadavka totožnosti skutku. V tomto trestnom konaní je súčasťou uznania viny obžalovaného aj konkrétne popísaný incident z večerných hodín v januári 2019, kedy sa obžalovaný Y. U. rozzúrnil, nadával a kričal na celý byt, pričom zobudil mal. A.G. a tohto bil päšťami po hlave a chrbte, na čo nadväzovalo bránenie matkou C. M. a následný fyzický útok obžalovaného aj na jej osobu. V skutku predmetného rozhodnutia o zastavení konania o priestupku sa len vo všeobecnej rovine uvádza podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého skutkovú podstatu mal Y. U. naplniť tým, že v presne nezistený deň od januára 2019 do 13.4.2019 v byte na O. Y. A. F. v G. U. mal fyzicky napadnúť maloletého R. T. tak, že ho mal opakovane biť päšťami po hlave a chrbte, čím mal úmyselne narušiť občianske spolunažívanie hrubým správaním. Nebolo zistené, že predmetom priestupkového konania by bol práve konkrétny fyzický útok obžalovaného na maloletého A.G., ktorý je popísaný v skutku napadnutého rozsudku. Ďalej krajský súd uvádza, že predmetný incident z večerných hodín januára 2019 je súčasťou dlhšiu dobu trvajúceho a v skutku popísaného rozsiahleho protiprávneho konania obžalovaného, ktoré bolo v konečnom dôsledku právne kvalifikované ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. Aj keď sa okresný súd s touto konkrétnou námietkou obžalovaného ohľadne porušenia zásady „ne bis in idem“ v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie nevysporiadal, uvedené pochybenie napravil sám krajský súd v odôvodnení tohto svojho rozhodnutia.

Okresný súd vo veci vykonal v potrebnom rozsahu aj dokazovanie ohľadne uloženia trestu obžalovanému Y. U. (listinné dôkazy k jeho osobe, odpis z registra trestov, výsluch znalca PhDr. Andreja Franeka, ktorý v tomto trestnom konaní vypracoval znalecký posudok na obžalovaného a oboznámenie sa so znaleckým posudkom znalca, oboznámenie odsúdení obžalovaného v konaní vedenom na

Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 1T/142/2009 a v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 1T/81/2013).

Okresný súd správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. a správne u obžalovaného nezistil ani žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák.

Nakoľko obžalovaný bol v tomto trestnom konaní uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. a s poukazom na predchádzajúce dve potrestania obžalovaného nepodmienečným trestom odňatia slobody v konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 1T/142/2009 (pre pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák.) a pod sp.zn. 1T/81/2013 (pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 140 písm. c/ Tr. zák.) u obžalovaného boli obligatórne splnené zákonné podmienky pre ukladanie trestu podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. (tzv. zásada trikrát a dost').

Okresný súd v súlade s podmienkami uvedenými v § 47 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 1 Tr. zák. dospel k správne záveru, že u obžalovaného nie sú splnené zákonné podmienky na ukladanie trestu odňatia slobody na doživotie, a to z dôvodov konštatovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd (neuloženie trestu odňatia slobody na doživotie nerozporoval ani prokurátor).

Ak sú pri ukladaní trestu obžalovanému splnené všetky zákonné podmienky podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., avšak s výnimkou podmienky podľa § 47 ods. 1 písm. a), b) Tr. zák. (ako je tomu v tomto prípade), neprichádza do úvahy uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, ale takémuto obžalovanému musí byť uložený trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov. Ak však sú súčasne prítomné okolnosti hodné osobitného zreteľa v prospech obžalovaného najmä okolnosti viažuce sa na niektorý z trestných činov (napr. páchatel spáchal vraždu, keď prekročil medze nevyhnutnej obrany), ale aj okolnosti viažuce sa na páchatel'a (napr. páchatel má dobrú prognózu prevychovateľnosti), súd uloží páchatel'ovi aj nižší trest odňatia slobody ako 25 rokov, ktorý však nemôže byť pod dvadsať rokov.

Vyhodnotiac všetky relevantné dôkazy a skutočnosti vo vzťahu k ukladaní trestu obžalovanému, odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného je plne v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 Tr. zák. uloženie trestu odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov. Neboli totiž zistené okolnosti hodné osobitného zreteľa v prospech obžalovaného (či už týkajúce sa spáchanej trestnej činnosti alebo osoby obžalovaného), ktoré by v zmysle vyššie uvedeného výkladu odôvodňovali uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému vo výmere nižšej ako 25 rokov a do 20 rokov. Pokiaľ ide o súdennú trestnú činnosť, zo spáchania ktorej bol obžalovaný uznaný vinným, jedná sa o úmyselné, dlhšiu dobu trvajúce násilné konanie voči dvom slabším jedincami - žene partnerke a jej maloletému synovi, ktoré nie je ničím ospravedliteľné. K osobe obžalovaného je nutné osobitne poznamenať, že obžalovaný bol z posledného výkonu trestu odňatia slobody rovnako pre závažnú úmyselnú násilnú trestnú činnosť (resp. z výkonu zvyšku trestu odňatia slobody) prepustený dňa 10.9.2018. Túto trestnú činnosť začal páchať už krátko na to od decembra 2018. Zo strany obžalovaného sa pritom nejednalo o žiadne jednorazové násilné protiprávne konanie voči poškodeným, ale toto spočívalo vo viacerých útokoch na ich osoby nimi podrobne popisovaným spôsobom od decembra 2018 do 2.3.2020 (t.j. až dokedy bol obžalovaný v tejto trestnej veci obmedzený na osobnej slobody väzbou). Na základe odpisu z registra trestov na obžalovaného možno konštatovať, že v prípade obžalovaného sa jedná o osobu s bohatou kriminálnou minulosťou, opakovane páchajúcou násilnú trestnú činnosť, pričom ani opakovane uložené a vykonané tresty, vrátane opakovaného výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, si u neho dostatočne nespĺnili svoj účel a nevedli k jeho prevýchove a náprave. Páchanie násilnej trestnej činnosti z hľadiska jej závažnosti malo u obžalovaného gradujúcu tendenciu. Pozornosti krajského súdu neuniklo ani, že pokiaľ bola obžalovanému v prípade odsúdenia v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 1T/142/2009 daná šanca v podobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, obžalovaný túto šancu nevyužil a bol mu nariadený výkon zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý vykonal dňa 10.9.2018. Znalec PhDr. Andrej Franek, ktorý na obžalovaného v tomto trestnom konaní vypracoval znalecký posudok, nádej na možnú nápravu obžalovaného vidí ako iluzórnu (čomu podľa názoru krajského súdu zodpovedá aj predchádzajúce opakované páchanie predovšetkým násilnej trestnej činnosti obžalovaným a spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovaným len krátko po prepustení z posledného výkonu trestu odňatia slobody). Podľa vysvetlenia znalca povahu obžalovaného nie je

možné napraviť, stav je trvalý, s obdobiami kompenzácie a dekompenzácie osobnosti. Podľa zistení znalca obžalovaný imponuje explozívne výbušnej poruche osobnosti, má sklony a situačné dispozície na krátkodobé expozície obvykle zlostného a agresívneho charakteru. Jeho explozívne výbušná povaha je trvalá a liečbou neovplyvniteľná.

Z vyššie podrobne uvedených dôvodov potom krajský súd odvolanie prokurátora voči výroku o treste v neprospech obžalovaného vyhodnotil ako dôvodné a podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu a následne postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine, sám krajský súd rozhodol o uložení trestu odňatia slobody obžalovanému podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. vo výmere 25 rokov. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Z vyššie podrobne uvedených dôvodov zároveň krajský súd postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Y. U. ako nedôvodné zamietol.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Rozhodnutie senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.